

fælde, hvor man ved at staa Ansigt til Ansigt med vedkommende kan faa adskiligt mere at vide, end hvis man skulde henvende en Skrivelse til de vedkommende. Men stor Betydning faar det dog ikke, at Skifteretten har denne Adgang til at forlange, at Fordringshaverne skulle møde for at afgive Forklaring, thi den eneste Følge af, at Fordringshaverne ikke komme, ikke efterkomme Skifterettens Indbydelse, er nemlig den, at deres Fordringer ikke komme med i Betragtning, ikke kunne regnes med som stemmende for Akkorden. Hvis de altsaa stemme for Akkorden, hvad de kunne have gjort skriftligt og kunne have gjort straks, regnes de ikke med, hvis de ikke komme og give en saadan Forklaring, som Skifteretten kunde ønske af dem.

I § 13 henviser man til Konkurslovens § 62. Det kan man meget godt gøre, men jeg tror, at det i en Lov som denne var hensigtsmæssigt — hvilket for Resten gælder andre Love ogsaa —, at naar man henviser til en Lov, bør man helst optage denne Lovs Bestemmelser, thi ellers skal enhver, som vil se paa denne Lov, tillige have en anden Lov ved Haanden for at kunne vide, hvad det drejer sig om i denne Paragraf. Det var ikke nogen stor Ulejlighed at gøre det, og det kunde maaske nok indrettes saaledes.

Af andre Bestemmelser, jeg kunde ønske at nævne, er der Lovforslagets § 10, hvor der vel er Tale om Fordringshaver, som have Fortrinsret o. desl., om hvorledes de skulde medregnes ved Afstemningen. Der findes imidlertid ikke i denne Paragraf nogen Bestemmelse om, hvorledes det skal gaa med saadanne Forhold som det, at Skyldneren i større eller mindre Omfang er Kautionist for andre. I hvilken Grad skal altsaa den Kreditor, som ikke har en direkte Fordring paa Skyldneren, men har ham som Kautionist for en anden, kunne afgive sin Stemme? Ligeledes er der heller ikke nogen Bestemmelse om, hvorledes periodiske Ydelser skulde beregnes, hvilken Stemmeret de skulde have. Det findes imidlertid heller ikke — det maa jeg føje til — i Konkursloven, der findes heller ingen Bestemmelse derom, og det er muligt, at Grunden til, at man ikke har denne Bestemmelse i Konkursloven og

heller ikke her, er den, at man vil sige: Det er ikke alle Mennesker, som kunne faa Tvangsakkord, det er ikke enhver Skyldner, som kan faa det, der er mangfoldige, hvis Forhold ere saa indviklede, at de ikke kunne faa det, og som have stillet deres Sager saaledes, at de ikke bør have det, og derfor maa man finde sig i, at der er adskillige saadanne Tilfælde, som man ikke kan give almindelige Regler for.

I Lovforslagets § 32 har man i Folketinget foretaget en Forandring, som forekommer mig at være af noget tvivlsom Værdi. Denne Paragraf angaar det Tilfælde, at den Mand, der har faaet Tvangsakkord, men endnu ikke har opfyldt den, men skal opfylde den efterhaanden, gaar fallit, inden han faar opfyldt Tvangsakkorden. Spørgsmaalet er saa: Hvilken Fordring kan han anmelde, med hvor stort Beløb kan han konkurrere i Konkursboet. Kan han konkurrere med sin oprindelige Fordring efter Fradrag af, hvad han har faaet afbetalt, eller kun med det Beløb, hvortil den er nedskreven ved Tvangsakkorden? Der har nu allerede Forslaget, saaledes som det blev forelagt i Folketinget, sagt, at han skal konkurrere med det oprindelige Beløb uden Hensyn til den Nedskrivning, som har fundet Sted, men dog saaledes, at han overhovedet ikke skal kunne opnaa mere af Boet end det Beløb, hvortil hans Fordring ved Tvangsakkorden var bleven nedsat. Dette sidste har man udeladt i Folketinget. Det forekommer mig tvivlsomt, om det er rigtigt, men jeg tror nok, at det har meget ringe praktisk Betydning. Thi dersom den, der har opnaaet Tvangsakkord, bagefter gaar fallit, altsaa ikke kan opfylde en Gang den Tvangsakkord, han har faaet, med andre Ord: ikke kan betale de Procenter af sin oprindelige Gæld, som han nu skal efter Tvangsakkorden — hvis han altsaa maa gaa fallit derefter, vil der ikke være stor Udsigt til, at det Tilfælde kan indtræffe, som man har haft for Øje i Folketinget ved at stryge denne Bestemmelse.

Som et Punkt, der fortjener en Ændring — mere i formel end i reel Henseende — skal jeg nævne § 34, 6te Stykke, hvor der staaer Tale om, at Skyldneren skal, efter den offentlige Akkordforhand-